

Posudek vedoucího bakalářské práce

Název práce: Problematika osob s pedofilní orientací v edukačním prostředí

Autor práce: Daniel Krejčí

Obor studia: Pedagogika volného času

Posudek vypracoval: Alois Kříšťan

Datum: duben 2019

Autor si vybral téma, které je v souladu s profilem studovaného oboru, téma, které je v současné společnosti občas artikulováno – především v souvislosti s různými skandály a se kterým jsou spojována různá nedorozumění. Jako cíl autor v úvodu uvádí „charakterizovat pedofilii“ a z charakteristiky vyvodit rizika pro edukační prostředí, případně přednosti a zhodnotit platnost dehonestujících tvrzení, která se údajně nachází v médiích. Cíl je srozumitelný, v určité míře zpracovatelný v rámci Bc. práce. V úvodu autor dále uvádí strukturu a metodu. Struktura by asi mohla být členitější, práce obsahuje dvě kapitoly doplněné úvodem a závěrem. Druhá kapitola má oproti první dvojnásobný počet stran, nicméně svou logiku autorovo členění má. Pokud se týká metody, autor pracuje výhradně s průzkumem tematicky zaměřené literatury. V úvodu se vyskytují určitá nedoložená tvrzení (v novinách se často dočítáme...), což ale pro úvod může být únosné.

První kapitola se zabývá charakteristikou pedofilie, autor vychází z dostupné literatury – někde dosti zastaralé (Pondělíček 1974, v dané publikaci je zřejmé, že například pohled na homosexualitu se od té doby značně posunul, nicméně těmto dnes již opuštěným náhledům se autor vyhýbá). Autor se snaží postihnout jemu dostupné definice, charakteristiky, poznatky ohledně hledání a výkladu příčin tohoto jevu. Zásadním problémem je, že se opírá ponejvíce o jednu publikaci, starou 18 let. Víím, že v oblasti sexuologie publikuje v ČR ponejvíce Weiss, nicméně by bylo vhodné se poohlédnout i v literatuře zahraniční. Z charakteristik autor nazírá, že k pedofilii patřící zájem o dětský svět může být i výhodou (v úvodu naznačuje možnost výhod pedofila v edukačním procesu) i když to zatím přímo neříká, ale vnímá to ve shrnutí jako faktor, který může pomoci zvládnout rizikové stránky dané deviace.

Rizikům se věnuje ve druhé – obšírné kapitole. V úvodních odstavcích se odkazuje na literaturu – není jasné, zda se tím myslí pouze uvedený Weiss (2000) anebo jiný blíže nespecifikovaný zdroj? Pokud u zneužívání dětí uvádí Pondělíčkův 45 let starý výzkum, kde „se zjistilo, že existovala spolupráce mezi obětí a delikventem“, pak se nabízí

otázka, co tím autor výzkumu myslí, a zda již tehdy bylo dostatečné povědomí o manipulaci, zneužití role – moci, i zhoubné následky na psychiku oběti plynoucí právě z této „spolupráce“ (vědomí špatnosti skutku a „vlastního podílu“ vedoucí k neoprávněnému sebeobviňování). S tím souvisí i posun v definicích, které autor uvádí na s. 17 – v 70. letech se za zneužívání nepovažovaly sexuální aktivity s dětmi a dospívajícími ke kterým jsou schopni dát „informovaný souhlas“, zatímco definice konce 90. let již uvažuje veškeré sexuální aktivity. Autor si toho správně všímá, možná, že by zachycení vývoje pohledu na celou problematiku zasloužilo více pozornosti. V této kapitole se autor zabývá například jevem deprese; otázkou je rozsáhlost popisu této choroby, čili do jaké míry je nutné takto detailně popisovat deprese vzhledem k cíli práce? Když dále na s. 28 uvádí „rizika spojená s depresí u pedofilního pedagoga“ neshledávám zde specifika pedofilního pedagoga, uvedené se dle mého soudu týká jakéhokoliv pedagoga s depresí. Podobně kapitola o psychoaktivních látkách – do jaké míry je potřeba vše uvedené k dosažení cíle práce?

V závěru autor dochází k tomu, že pedofilie jakožto vrozená záležitost nemusí být nutně ohrožující, nicméně pokud pedofilové nezvládnou svou náklonnost upadnout např. do deprese či závislosti na psychoaktivních látkách, pak se jejich nebezpečnost pro okolí zvětšuje. Tak jsem pochopil závěr, který se autor snažil vyargumentovat.

Práce je psána srozumitelně, nevyskytují se v ní překlepy a gramatické či stylistické chyby, obsahuje všechny dané náležitosti (u opakujících se odkazů by bylo vhodné volit např. „tamtéž“ než opakovat údaje). Škoda, že se autorovi nepodařilo získat více zdrojů (např. cizojazyčných?), že se opírá zásadně o několik málo autorů, a že se občas věnoval problematice související s danou problematikou jen částečně, což pak dělá práci méně vyváženou.

Vzhledem k tomu navrhuji hodnocení velmi dobře (2).

Alois Kříšťan